

Publicerad 2007-09-01 20:00 av Maria Zena Viklund

Få vi aldrig nog?

Krigarsjäl

I hoppets låga står ej att förklara

Det tusenåriga rikets förfall

När människor drivs av lust att förstöra

När segrerns sötma lovar beröra

Tusenfalt

Det människan skapat

En förhärligad armé

Blir till mänsklighetens

Eget förtret

I himmelen lovas

Bot och bättring

En evig framtidshägring

Av krigarsjälens väl och ve

Absolution fritar

De ondas uppsåt

Och egen försmädan

När heligt krig blir till fred

Tärningen är kastad

Ur tidevarv komma

I tidevarv gå

Förundras alltid över det som var

Men får ändå alltid samma svar

Sällan vi mognar

Vi gräver våra egna gravar

Inristade hyllningar i sten får stå

Som bekräftar vårt stora mod

Vår kämparglöd likaså

Vad är vi utan våra seder

Ära vare Gud i höjden (och mannen på jorden)
Vi strider för heder
För att i Guds namn återuppstå
Mer lika nu än då

Vi ödelägger oss själva
I blid förundran
Var det här frihet
Vårt enda sanna hopp?
Vi odlar denna sort
Som det vore
Den högsta vinstens lott

Vad de inte skåda se
Deras hjältemod har redan grävts ner
För länge sedan förmultnat bort

Men själva kärnans gömda hemlighet
Det ingen vågar se
Krigarsjälars heder
Vårt bottenlösa stora meningslösa svek

När makten och härligheten är vår

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Maria Zena Viklund med Poeter.se id #16479 innehar upphovsrätten